

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

10, ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ΄.

ΑΘΗΝΑΙ, 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1955

ΑΡΙΘ. 41 (128)

«Ο σπείρων φειδομένως φειδομένως και θερίσει και ο σπείρων επ' εύλογίας επ' εύλογίας και θερίσει».

(Β' Κορινθ. 9,6)

“ΕΔΩΚΕ ΤΟΙΣ ΠΕΝΗΣΙΝ,,

Αναγνώσατε: Β' Κορινθ. 9,6-11

Πρός χάριν τών πτωχών Χριστιανών τής Παλαιστίνης ο 'Απόστολος Παύλος (έχων και σχετικήν παραγγελίαν τών άλλων 'Αποστόλων, που έμεναν εις την 'Ιερουσαλήμ) έφρόντιζε διά τήν συλλογήν εισφορών εκ μέρους τών πιστών τών 'Εκκλησιών τής 'Ελλάδος και, πρό πάντων, τής πλουσίας Κορίνθου. Πρός τόν σκοπόν δέ τούτου ειχε συστήσει εις τούς Χριστιανούς τής Κορίνθου,

εις τήν πρώτην επιστολήν του προς αυτούς, ν' αποταμιεύη έκαστος κάθε Κυριακήν ό,τι του ήτο εύκολον, ώστε να έχη συγκεντρωθή κάποιον σεβαστόν ποσό, που θα τώ παραλάμβανεν ο ίδιος, όταν θα επήγαινε διά δευτέραν φοράν εις τήν Κόρινθον, και να μη περιμένουν τότε να κάμουν έράνουσ.

Αυτήν τήν ύποχρέωσιν τών πιστών διά τήν βοήθειαν τών πασχόντων αδελφών των υπενθυμίζων ο άγιος 'Απόστολος, και εις τήν δευτέραν του επιστολήν προς τούς Κορινθίους, δίδει εις τήν σημερινήν περικοπήν τής ωραίουτατον μάθημα περί έλεημοσύνης, πολύ χρήσιμον δι' όλους μας.

Με σποράν παρομοιάζει τήν έλεημοσύνην ο 'Απόστολος του Κυρίου. Και τούς κανόνες τής σποράς εφαρμόζει και εδώ. "Αν σπείρης με ταγκουνιά, ταγκουνικο θα είναι και τώ αποτέλεσμα. "Αν σπείρης απόχερα, πλουσία θα είναι και ή συγκομιδή: «Ο σπείρων φειδομένως φειδομένως και θερίσει και ο σπείρων επ' εύλογίας επ' εύλογίας και θερίσει».

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

'Εωθινόν Ζ'. Έχος βαρύς.

Ίδοὺ σκοτία καὶ πρωὶ! Καὶ τί πρὸς τὸ μνημεῖον, Μαρία, δετῆρας, πολὺ σκότος ἔχουσα ταῖς φρεσίν; ὅψ' οὐ ποὺ τίθεται ζητεῖς ὁ 'Ιησοῦς! Ἄλλ' ὄρα τοὺς συντρέχοντα Μαθητάς, πῶς τοῖς θθονίους καὶ τῷ σοδαριῷ τῆν Ἀνάστασιν ἐτεμῆρατο καὶ ἀνεμῆσθησαν τῆς περὶ τούτου Γραφῆς. Μεθ' ὧν καὶ δι' ὧν καὶ ἡμεῖς πιστεύσαντες, ἀνυμνοῦμέν Σε, τὸν ζωοδότην Χριστόν.

"Οποιος σπείρει ὀλίγα θερίζει ὀλίγα, ἐν ᾧ ὅποιος σπείρει πολλὰ θερίζει πολλὰ. Καὶ ὅσον περισσότερα λουπὸν θά δώσης — ἐνοεῖ ὁ θεὸς Παῦλος — εις τήν βοήθειαν τοῦ

ἀδελφοῦ σου, τόσοσ μεγαλύτερον μισθὸν θά έχης ἀπὸ τὸν Θεόν· ἐν ᾧ ἂν φειδωλευθῆς (ταγκουνευθῆς) εις τήν έλεημοσύνην σου, ἀνάλογος θά είναι και ή μεταχειρίσις σου ἀπὸ τὸν οὐράνιον Δοτῆρα τών ἀγαθών.

Δὲν έχει ὁμοσ αξίαν ή ποσότης μόνον τῆς έλεημοσύνης. Διότι είναι ανάγκη να προέρχεται ἀπὸ εὐκρινῆ διάθεσιν, ἀπὸ

πραγματικὴν συμπάθειαν καὶ ἀγάπην. Νὰ μὴ γίνεταί ἀπὸ ὑποχρέωσιν καὶ ἀπὸ ἀνάγκην, μὲ δυσαρέσκειαν καὶ μὲ δυσανασχέτησιν. Ποτὲ δὲ νὰ μὴ διδῆ τὴν ἀφορμὴν νὰ στενοχωρηθῆ καὶ ὁ ἐλευόμενος μὲ τὴν ἄστοχον συμπεριφορὰν τοῦ ἐλευούτου: «Ἐκαστος καθὼς προαιρεῖται τῇ καρδίᾳ μὴ ἐκλύπησῃ ἢ ἐξανάγκησιν».

Ἀπ' ἐναντίας πρέπει ἡ ἐλεημοσύνη νὰ γίνεταί μὲ εὐχαρίστησιν, μὲ χαρὰν, μὲ διαρὸν καὶ φαιδρὸν πρόσωπον. Καὶ τότε ἔχει πραγματικὴν ἀξίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος βλέπει εἰς τὰ βῆθη τῶν καρδιῶν μας. Αὐτὸν δὲ τὸν ἐλεήμονα, μὲ τὴν καλὴν καὶ εὐχάριστον διάθεσιν καὶ μὲ τὸ φαιδρὸν πρόσωπον, ἐκτιμᾷ ὁ Θεὸς καὶ ἀνταμείβει: «Ἰλαρὸν γὰρ δότῃν ἀγαπᾷ ὁ Θεός». Πόσον πόθῃ δὲ ἀποβλέπει ὁ Κύριος εἰς τὴν ἑσωτερικὴν διάθεσιν τοῦ ἐλευούτου, μᾶς τὸ εἶπε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὴν ἐπι τοῦ Ὁρους ὀμιλίαν Του, ὅταν ἐδῆλωνεν, ὅτι εἶναι τελειῶς ἄχρηστος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡ ἐλεημοσύνη, ποῦ δὲν γίνεταί ἀπὸ ἀγάπην, ἀλλὰ «πρὸς τὸ

θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις» (Μαθθ. 6, 1-4).

Ἐλεημοσύνη, ποῦ γίνεταί ἀπὸ ἀγνήν διάθεσιν, μὲ εὐχαρίστησιν καὶ μὲ γενναιοδωρίαν, ἔχει πλουσίαν τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς. Διότι προσωπικῶς ἐνδιαφέρεται δι' αὐτὴν ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος, ὁ Ὅποιος εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀνταποδώσῃ μὲ τὸ παραπάνω δια θὰ δαπανηθοῦν εἰς τὴν ἐλεημοσύνην. Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φοβῆται ὁ Χριστιανὸς μήπως πτωχῶνῃ, τάχα, ὅταν ἐλεῇ ἀλλὰ, ἐφ' ὅσον ἔχει, νὰ εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ εὐεργετῇ τὸν πτωχὸν τοῦ μὲ γενναιοδωρίαν, σύμφωνα μὲ τὸ ψαλμικόν: «Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μὲνεῖ εἰς τὸν αἰῶνα».

Ἵπὲρ τῶν τούτων δὲ ἐλεημόνων εὐχεται ὁ θεὸς Ἀπόστολος πρὸς τὸν Θεόν, νὰ ἀνταποδώσῃ πλουσιοπάροχα, ὅτι αὐτοὶ θὰ δώσουν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν των: «Πληθύναι τὸν σπόρον ὁμῶν καὶ αὐξήσαι τὰ γεννήματα τῆς δικαιοσύνης ὁμῶν».

H ΑΓΑΠΗ ΚΡΙΤΗΡΙΟΝ

Μίαν ἡμέραν θὰ τεθῆ τέρμα εἰς τὸ βασίλειον τοῦ κακοῦ καὶ θὰ ἀνταμειβῆ ὁ ἀνθρώπινος μίσθος διὰ τὴν ἀρετήν. Αὐτὸ μᾶς διδάσκει ἡ εὐαγγελικὴ ἐκείνη περικοπὴ, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ Κύριος προλέγει τὴν ἐν δόξῃ Δευτέραν Παρουσίαν Του καὶ τὴν μέλλουσαν Κρίσιν, κατὰ τὴν ὅποιαν μέλλει νὰ γωρίσῃ τοὺς «ἐκλεκτούς» ἀπὸ τοὺς «ἀκαταμάρτυτους», ὅπως ὁ ποιητὴν γωρίσκει ἀπὸ πρέβητα ἀπὸ τῶν ἔριφων», διὰ νὰ καλῶσθ τοὺς μὲν «εἰς ζωὴν αἰώνιον» καὶ ν' ἀποπέμψῃ τοὺς δὲ «εἰς κίλιαν αἰώνιον» (Μαθθ. 25, 31-46).

Τὸ θέμα ἀποτελεῖ θεμελιώδη διδασκαλίαν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ εἰς πολλὰ σημεῖα τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀναπτύσσεται μὲ ὅλην τὴν ἀπαιτούμενν ἑνέργειαν, καθημερινῶς δὲ ὁμολογούμεν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς «καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρινῆαι ζῶντας καὶ νεκρούς». Δὲν εἶναι σκοπὸς μας ἐδῶ νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τούτου ἐν γένει. Ἐκείνο, τὸ ὅποιον ἐπιθυμοῦμεν νὰ προσέξωμεν ἰδιαίτερός, εἶναι τὸ κριτήριον, διὰ τοῦ ὁποῦ — ὅπως παραστατικώτατα λέγει

ὁ Κύριός μας — θὰ διακρίνῃ τοὺς «δικαίους» ἀπὸ τοὺς «ἀμαρτωλοὺς» ὁ Ὑψιστος-Κριτής. Καὶ νομίζομεν ὅτι ἐπιβάλλεται αὐτῇ ἡ ἰδιαίτερα προσοχὴ μας εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον. Διότι — εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν; — πολὺ συχνὰ ἀπασχολοῦμεθα ἀπὸ τῶσας ἄλλας λεπτομερείας, ὅστε νὰ ἐπισκιαστέται αὐτό, τὸ τὸσον βασικόν, σημεῖον, τὸ ὅποιον καὶ εἰς ἄλλας ἐνκαιρίας μᾶς τονίζει ἡ Καινὴ Διαθήκη καὶ ποῦ ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικώτερον πρακτικὸν γνῶρισμα τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανοῦ.

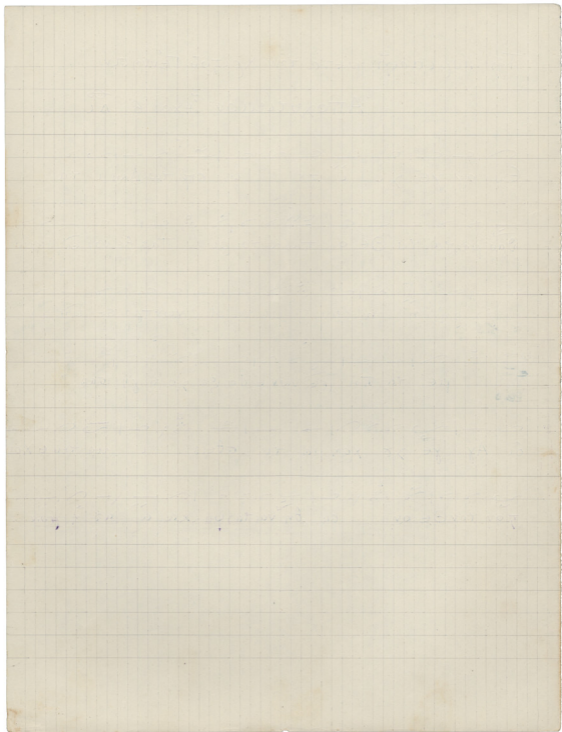
«Ἐν τούτῳ γινώσκοντα πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ὄστε, ἐὰν Ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις». Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσιωδέστατὴ ἀπαιτήσις τοῦ Ἰησοῦ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας. «Ὅστις παρῆγγειλεν εἰς τοὺς μαθητάς Του. «Ἀγαπήτε ἀλλήλους, καθὼς ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς». Θὰ ἴδωμεν δὲ ἄλλοτε ποῦ δύναται νὰ καταντήσῃ ἡ θρησκευτικότης, ὅταν στερηθῆ αὐτῆς τῆς βασικῆς προποθέσεως, τῆς Ἀγάπης.

Τὴν Ἀγάπην, λοιπόν, θέτει ὁ Κύριος ὡς τὸ

Τῆ Κυριακῆ μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν

Ἀποχυτίμιον ἦχος β. Δι

Ευ αγ γε χι ἰ̇ ς̇ I ω σ̇ θ̇ τ̇ ω Δαυι τα
 Δαυ μα τα τ̇ ω Θε ο πα α το ρι Παρ θε νον ει δεσμ
 ο φο ρη η σα σαν με τα Μα χων προ σε κ̇ υ̇ υ̇ νη
 σ̇ α̇ σ̇ με τα ποι με̇ νων ε̇ δο̇ ξ̇ ο̇ χ̇ ο̇ γ̇ η̇ σ̇ α̇ ς̇
 δι Αγ γε χ̇ ο̇ χ̇ ρ̇ η̇ μα̇ τι̇ σ̇ θ̇ ει̇ ι̇ με̇ τευ̇ ε̇ χ̇ ρ̇ ι̇
 ζ̇ ον̇ τον̇ Θε̇ ον̇ σω̇ θ̇ η̇ ναι̇ τ̇ α̇ ς̇ ψ̇ α̇ α̇ α̇ ς̇ η̇ μ̇ ων̇

Τῆ Κυριακῆ μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν
Ἀποχυτίμιον ἦχος β. Δε

Ευ αγ γε χε χι ι̇ ζα Ι ω ση ρ τω Δαυ ι τα
 Δαυ μα τα τω Θε ο πα α το ρι Παρ θε νον ει̇ δεξι
 ο ρο ρη η̇ ου σαν με τα Μα χων προ σε̇ υ̇ υ νη
 σα̇ με̇ τα̇ ποι̇ με̇ νων̇ ε̇ δο̇ ξο̇ χο̇ ο̇ χη̇ σα̇
 δε̇ Α̇ γ̇ γε̇ χ̇ ο̇ χ̇ ρη̇ μα̇ τι̇ σ̇ β̇ ει̇ ο̇ με̇ τε̇ υ̇ ε̇ χ̇ ρ̇
 ζ̇ ο̇ ν̇ τ̇ ο̇ ν̇ Θε̇ ο̇ ν̇ σω̇ θ̇ η̇ ν̇ αι̇ τ̇ α̇ ρ̇ ψ̇ υ̇ χα̇ α̇ α̇ ζ̇ η̇ μ̇ ω̇ ν̇

ΕΙΣ ΗΧΙΑΝ 1950

Τὸ κείμενον ἔχει τὴν ἀκριβήτητα
καὶ ἀποδοτικὴν ἀξίαν

Ἡ ἀποδοτικὴ ἀξία τοῦ κειμένου
ἐστὶν ἀκριβὴς καὶ ἀποδοτικὴ

Ἡ ἀποδοτικὴ ἀξία τοῦ κειμένου
ἐστὶν ἀκριβὴς καὶ ἀποδοτικὴ

Ἡ ἀποδοτικὴ ἀξία τοῦ κειμένου
ἐστὶν ἀκριβὴς καὶ ἀποδοτικὴ

Ἡ ἀποδοτικὴ ἀξία τοῦ κειμένου
ἐστὶν ἀκριβὴς καὶ ἀποδοτικὴ

Ἡ ἀποδοτικὴ ἀξία τοῦ κειμένου
ἐστὶν ἀκριβὴς καὶ ἀποδοτικὴ

Ἡ ἀποδοτικὴ ἀξία τοῦ κειμένου
ἐστὶν ἀκριβὴς καὶ ἀποδοτικὴ

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

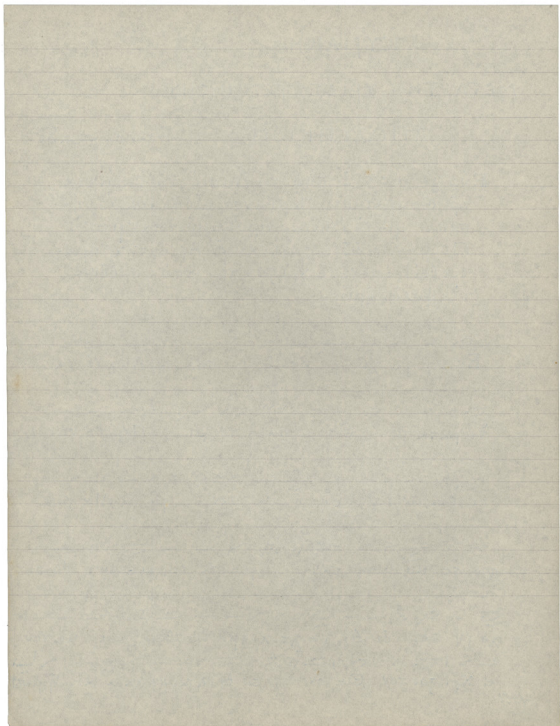
ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ύμνος β' δι

Εὐαγγελίζε Ιωσήφ τῷ Δαυίδ τὰ θαύματα
 τῷ Θεοπάτορι Παρθένον εἶδει υποδορή-
 σασαν· μετὰ Μάχων προσευήσας μετὰ
 Ποιμένων ἐδοξολόγησαι· δι' Ἀγγέλου χρημα-
 τισθείς, ἰετέρευε Χριστὸν τὸν Θεόν, σωθῆναι
 τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εὐ α γ γ ε λ ι ζ ε Ι ω σ η θ τ ω Δ α υ ι δ τ α
 θαυματα τω Θε ο πα α το ρι Παρ θε νον
 αι δεσ υπο ο ρη η σα σαν με τα Μ α χ ω ν
 προ σε κυ υ νη σαι με τα ποι με νων ε δο ξο
 λο γη σαι δι Α γ γ ε λ ο υ χρη μα τι σθ εις ι ε τευ ε
 ε Χ ρ ι σ τ ο ν Θε ο ν σω θ η κ ι τ ι ψ υ χ α α α δ η μ ω ν

1951

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ήχος β' ~~α~~ δι

Εὐαγγελίζετ' Ἰωσήφ τῷ Δαυὶδ τὰ θαύματ' αὐτοῦ
 Θεοτόκῳ Παρθένον εἶδει υιοδορή-
 σασαν· μετὰ Μάγῳν προσκυνοῦνησαν· μετὰ
 Ποιμένων ἐδοξολογῆσαν· δι' Ἀγγέλῳ χρημα-
 τισθεί· ἐπέτελε Χριστὸν τὸν Θεόν, σωτήρα
 τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εὐ α γ γ ε λ ί ζ ε τ' Ἰ ω σ η φ τ ῷ Δ α υ ῖ δ τ α

θ α υ μ α τ α τ ῷ θ ε ο τ ῳ κ α τ ῳ ρ ι Π α ρ θ ε ν ο ν

ε ἰ δ ε ῖ τ ῷ ο φ θ ῆ η σ α σ α ν μετὰ Μ ά γ ῳ ν

π ρ ο σ κ υ ν ο ῦ ν η σ α σ α ν μετὰ π ο ι μ ε ν ῳ ν ε δ ο ξ ο

λ ο γ ῆ σ α σ α ν δι' Ἀ γ γ ε λ ῳ χ ρ η μ α τ ι σ θ ε ῖ υ ι ο δ ο τ ῳ

ε Χ ρ ι σ τ ῶ ν τ ῶ ν θ ε ῶ ν σ ω τ ῆ ρ α τ ῶ ν ψ υ χ ῶ ν ἡ μ ῶ ν

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header.

Handwritten text in the upper middle section.

Handwritten section header or title.

Main body of handwritten text, starting with a large initial letter.

Second major section of handwritten text.

Third major section of handwritten text.

Fourth major section of handwritten text.

Fifth major section of handwritten text.

Sixth major section of handwritten text.

Final section of handwritten text at the bottom of the page.

ΚΥΡΙΑΚΗ

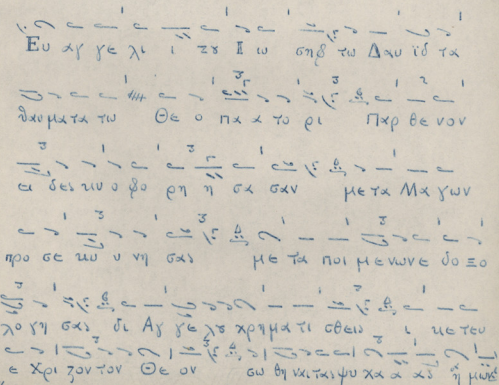
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

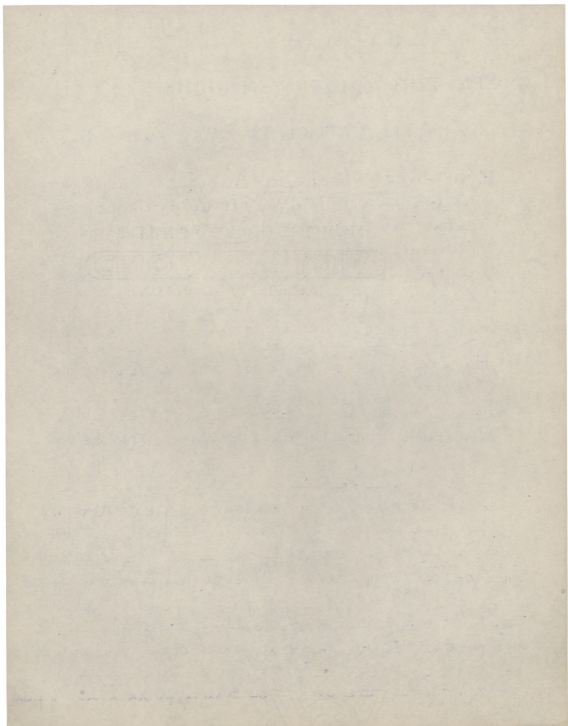
ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ήχος β'

Εὐαγγελίζετ' Ἰωσήφ τῷ Δαυὶδ τὰ θαύματα
 τῷ Θεοπάτορι Παρθένον εἶδει υποδορή-
 σασιν· μετὰ Μάγων προσευήσασιν· μετὰ
 Ποιμένων ἐδοξολόγησιν· δι' Ἀγγέλων χρημα-
 τισθείς, ἰμετέτε χριστὸν τὸν Θεόν, σωθῆναι
 τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εὐ α γ γ ε λ ι ζ ε Ἰ ω σ η φ τ ω Δ α υ ἰ δ τ α
 θαυματα τω Θεοπατορι Παρθενον
 α δεσ υποδορη ησασιν μετὰ Μαγων
 προσευνησιν μετὰ ποιμενωνε δοξο
 λογησιν δι' Ἀγγελο χρηματισθεις ιμετετε
 ε Χριστον τον Θεον σωθηκατς ψυχας ημωσ

A=+

A=+

A=

1840

1840

1840

1840

1840

1871

George Washington

Washington

Washington

Washington

Washington

Washington

Washington

Washington

ΕΙΣ ΗΓΧΙΑΝ 1950

B²⁴

Ο Αριστέως εἰς ἔχθρ

Ο Ἰορδαῖος ἐπίκουρος

ον της εν των θρωων η η η η ε ε ε ε ε ε

Ιηου υυρι ε βο ο ο ο ο ο ο ο ο

Καταξ

Ξα α Ιηου ε βο ο Ξα α σοι οι οι οι

Μουσική
 Αγγελώ Α. Κομαρόπου

CT²⁴

CT.

Δ

ου ηηι σης ε ναν θρουσσυ πη η η η η σεε σεε ε

Π

ου Κουυ συ ριι ε βο ο ο ο ο ο ο ο ο

Καταξ

Ξααα Κυρι ε βο ο Ξααα σοι οι οι οι

Μουσική
 Σημάς Α. Κομαρίδου

CT 2'

μοναδικὸν κριτήριον, βάσει τοῦ ὁποῦο ἴθι δικάζει τότε τοὺς ἀνθρώπους, τὴν Ἁγάπην τὴν ζωντανήν, τὴν Ἁγάπην τὴν ἔμπρακτὴν, τὴν Ἁγάπην τὴν ἀποτελεσματικὴν, τὴν Ἁγάπην ποὺ θεωρεῖ ὡς ἰδικὸν τῆς πόνου τὸν πόνου τοῦ ἄλλου, καὶ δὲν ἤσυχάζει, ἐὰν δὲν κἀμὴ ὅ, τι χρειάζεται, διὰ τὸν ἀνακούφιση ἀποτελεσματικῆ. — «Ἐπεινάσα καὶ ἐδικάτω μοι φρενὴν, ἐδίψησα καὶ ἐπιτάστω με...» — Καὶ εἶναι πολλὸ φρικτὸν διὰ τὸν Χριστὸν νὰ θέτῃ αὐτὸ τὸ κριτήριον, αὐτὴν τὴν βάση, διδοῖ ἡ Ἁγάπη, ὡς γνωστὸν, τὸν ἔσπερον εἰς τὸν κόσμον, τὴν Ἁγάπην ἐπρωματωποῖσιν ὁ ἴδιος εἰς ὅλην τὴν ζωὴν Του καὶ εἰς τὸν θάνατόν Του, καὶ αὐτὴν ἔθεσαν ὡς τὸ νέον θεμέλιον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦο θὰ φικοδομητοῖ ἡ νέα τάξις, τὴν ὁποῖαν εὐαγγελισθῆ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν ἐξήτησαν ἀπὸ τοὺς ἰδικούς Του νὰ γίνουν ὑπερέτα τὸν ἀνθρώπων, ἀν θέλουσιν νὰ γίνουν πραγματικὰ μεγάλοι; Ὅταν δύο ἀγαπητὰ Του πρόσωπα Του ἐξήτησαν τὴν τιμὴν τῆς πρωτοκαθεδρίας, δὲν τοὺς ὑπεσέθη εἰς ἀπάντησιν τὸ ἰδικόν Του ἀράβησιμα καὶ τὸ ἰδικὸν Του ἀποτήριον, βάπτισμα καὶ ποτήριον αἱματος καὶ θυσίας; Δὲν ἐδῆλωσε τότε, ὅτι καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἔλθεν εἰς τὸν κόσμον, παρὰ διὰ τὸ ὑπερέτῃ καὶ νὰ προσφέρῃ τὴν ζωὴν Του αὐτῶρον ἀπὶ πολλῶν; Εἶναι ἡ Ἁγάπη διὰ τὸν Χριστὸν ἡ μοναδικὴ ἔμπρακτος ἀπόδειξις τῆς πίστεως εἰς τὸν Θεόν — ὅπως ὠραία τὸ διδάσκει ὁ Ἰωάννης — καὶ εἶναι ἡ Ἁγάπη τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποῦο πραγματοποιεῖται κατὰ τὸ δυνατόν ἡ ἔξομοῖσις πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἀπέβλεψεν ἡ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ Ἁγάπη ὅ, τι ἀκριβῶς ἀξέσποεῖ τὸν ἀνθρώπον!

Ἡ πίστις εἰς τὸν Θεόν, διὰ νὰ ἔχη ἀξίαν, πρέπει νὰ ἐκδηλώνεται μὲ τὴν Ἁγάπην. Ἄν αὐτὸ δὲν συμβαίη, δὲν εἶναι παρὰ ψεύδος, ὑποκρισία, μαζεύρι καὶ ἐπικίνδυνος φανατισμός! Καὶ αὐτὸ ἀκόμη — κατὰ τὸν Παῦλον — τὸ μαρτύριον, εἶναι ἀρρηστον διὰ τὸν ἀνθρώπον, τὸν μὴ ἔχοντα Ἁγάπην! Δι' αὐτὸ ἔργα Ἁγάπης θὰ ἀπατήσῃ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὁ Κριτὴς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβερὰν...

Πόσον ἐπίκαιρον — ἴδιαι εἰς τὴν ἐποχὴν μας — εἶναι τὸ κήρυγμα αὐτῆς τῆς ἀλήθειας, εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ μίσους καὶ τῆς μοχθηρίας! Δὲν ζητεῖ ἀπλῶς τὴν ἀρνητικὴν ἀρετὴν τοῦ παλαιοῦ Νόμου — ἡ ὁποία κἀποτε καὶ αὐτὴ ἀπουσιάζει εἰς τὸν καιρὸν μας. — Δὲν εἶναι ἀρετὴν τὸ «Ὁὸ φρονεῖσαι! Ὁὸ μοιχεύσαι! Ὁὸ κλέψαι! Ὁὸ ψευδομαρτυρῆσαι!» Ἡ χριστιανικὴ ἀρετὴ εἶναι κἀτι περισσότερον δὲν εἶναι μόνον ἀρνητικὸς τοῦ κακοῦ, ἀλλ' εἶναι καὶ θεσις, εἶναι ἔμπρακτος ἀσκῆσις τοῦ ἀγαθοῦ, αὐτὴ δὲ ἡ «θέσις» εἶναι ποὺ τὴν διακρίνει ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἠθικήν. Δὲν κολάζεται μόνον ὁ ἀδικῶν τὸν πλησίον — εἶναι σαφῆς ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ — ἀλλὰ θεωρεῖται ἐξ Ἰσοῦ ἀξιοκατάκριτος καὶ ἐκείνος ποὺ ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πλησίον. Δὲν εἶναι ἐγκλημα μόνον ὅ, τι συνηθῶς καλοῦμεν ἀμαρτανίαν ἀμαρτία εἶναι καὶ ἡ παραμέλησις τῆς ἐνεργείας. Δὲν πράττει ὅρα ὁ ἐνεργετὸν τὸν πλησίον τίποτε τὸ ἔξαιρετικόν, ὅπως νομίζεται εἰς τὴν περὶν μας κοινωνίαν, ἀλλ' ἐκτελεῖ ἐν ἐπιβεβλημένον καθήκον!

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

9—15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1955

9. Κυριακὴ 15ῃ (Γ' Λουκᾶ): Ἥχος α'. Ἐσθινόν Η' [Ἰωάν. 20(κ'), 1-10] — Β' Κορ. 9(θ'), 6-11. Λουκ. 7(ζ'), 11-16. Ἰακώβου Ἀλφαιού Ἀποστόλου. Πωλείας Μαρτύρου.

10. Δευτέρω: Ἐολαμπίου καὶ Ἐολαμπίας Μαρτύρων, Θεοφίλου Ὁσίου. — Φίλιπ. 1(α'), 1-7. Λουκ. 7(ζ'), 36-50.

11. Τρίτῃ: Φιλίππου ἐνὸς τῶν 7 Διακόνων (Πράξ. 6, 1-6, 34-40) — Φίλιπ. 1(α') 8-14. Λουκ. 8(η'), 1-3.

12. Τετάρτῃ: Πρόβου, Ταράχου, Ἀνδρόνικου, Δομνίου Μαρτύρων. — Φίλιπ. 1(α'), 12-20. Λουκ. 8(η'), 22-25.

13. Πέμπτῃ: Κάρπου, Παύλου, Ἀγαθονίης, Βενεταίν διακ., Μαρτύρων. — Φίλιπ. 1(α'), 20-27. Λουκ. 9(θ'), 7-11.

14. Παρασκευῇ: Ναζαρίου, Γερβασίου Μαρτύρων. — Παρασκευῆς Ἐπιβατηνῆς Ὁσίας. — Φίλιπ. 1(α') 27-28(β') 4. Λουκ. 9(θ'), 12-18.

15. Σάββατον: Λουκανοῦ, Σαβίνου Ὁσίου, Βάρρου Ὁσίου. — Α' Κορ. 15(ιε'), 58-16(ιστ') 3. Λουκ. 6(στ') 1-10.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(16 Ὀκτωβρίου 1955)

19η Κυριακὴ (Δ' Λουκᾶ): Ἥχος β'. Ἐσθινόν Η' [Ἰωάν. 20(κ'), 11-18] — Τίτ. 3(γ'), 8-15. Λουκ. 8(η'), 5-13. — Λογγίνου Ἐκατοντάρχου τοῦ πρώτου τοῦ Σταυροῦ καὶ οὐν αὐτοῦ δύο στρατιωτῶν (Ματθ. 27, 54. Μάρκ. 15, 39. Λουκ. 23, 47. Ἰωάν. 19, 23-24).

δὲν ἄφινε κανένα νὰ φύγῃ παραπονεμένον.

Νὰ πλησιάσουν δὲν ἐτόλμησαν, ἀπ' ὅ, δὲν εἶχαν αὐτὸ τὸ δικαίωμα ὁ δικαστικὸς αὐτοῦ ἄρρωστοι. Ἐστάθηκαν ἀπὸ μακριὰ καὶ ἐφρόνασαν δυνατὰ καὶ ἐξήτησαν τὸ θῆλος Του.

Ἐκείνος ἤκουσε τὸν πόνον των. Ἀπεφάσισε νὰ τοὺς δώσῃ τὴν ὑγίαν. Ἄλλὰ τοὺς ἔθεσαν ἕνα ἄρον:

— «Πορευθέντες ἐπιβεβαίωτε ἐκαστοὺς τοὺς ἱερῶσι».

Οἱ λεπροὶ ἐπιβάρησαν, ἔτρεψαν νὰ παρουσιασθῶν εἰς τοὺς ἱερῶσι. Καὶ εἰς τὸν ὄρθρον ἔθεραπεύθησαν ἀέγνετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκβαρῆσθαι.

Τὸ θαῦμα, βέβαια, εἶναι ἄξιοθαύμαστον!

“ΝΟΜΟΙΣ ΠΙΘΟΥ..

«Πορευθέντες ἐπιβεβαίωτε ἐκαστοὺς τοὺς ἱερῶσι». (Λουκ. 17, 14)

Δέκα λεπροὶ, καταδικασμένοι νὰ ζῶν χρόνια ὀλόκληρα μακριὰ ἀπ' τὴν Κοινωνίαν, βλέπουν νὰ περῶ Ἐκείνος, ποὺ

εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἱστορικά γεγονότα ποὺ μαρτυροῦν τὴν θεϊκὴν δύναμιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ λόγος Του, ἡ θέλησίς Του, γίνεται πραγματικότης. Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον, ὅταν τὸ θελήσῃ Ἐκεῖνος.

Ἄλλὰ ἀξιοσημείωτος εἶναι καὶ ὁ ὅρος ποὺ ἔθεσε διὰ τὴν θεραπείαν:

—«Πορευθέντες ἐπιθεύξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἰερεῦσιν.

Εἶναι διδακτικώτατος διὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὁ ὅρος αὐτός, ποὺ ἔθεσεν ὅχι ἄλλος, ἀλλὰ αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς.

Ἦτο διατάξις τοῦ Νόμου, νὰ περῶν ἀπὸ τὸν ἱερέα ὁ λεπρὸς ποὺ ἐθεραπεύετο, νὰ πιστοποιηταὶ ἡ θεραπεία ἀπὸ τὸν ἱερέα του, νὰ προσφέρῃ θυσίαν καὶ νὰ παίρῃ ἀπὸ ἐκείνου τὴν ἄδειαν τῆς ἀπεθεροκοινωνίας.

Αὐτὴν τὴν νομικὴν διατάξιν ἐσεβάσθη ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ διὰ τοῦτο παρῆγγελεν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς Του νὰ περάσουν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς.

Καὶ ἐκείνοι ἐθεραπεύθησαν, διότι μαζὶ μὲ τὴν πίστιν ἔδειξαν καὶ ὑπακοὴν καὶ εὐπειθειαν εἰς τὰ λόγια Ἐκείνου, ἀπὸ τὸν Ὅποιον ἐζήτησαν νὰ τοὺς λυτῶθῃ.

Διὰ μιαν ἀκόμη φοράν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς διδάσκει πόσον ἀξίζει ἡ ὑποταχὴ εἰς τοὺς ἰσχυρούς Νόμους, πόσον πρέπει νὰ ἐμμεθα πειθαρχικοί καὶ συνεπεῖς εἰς τὰς ὑποχρεώσεις μας ἀπέναντι τοῦ Νόμου.

Αὐτὸς ἦτο ὁ Κύριος τοῦ Νόμου, καμμίαν ὑποχρέωσιν δὲν εἶχε νὰ τὸν τηρῇ καὶ ὅμως τὸν ἐτήρησε πάντοτε καὶ τὸν ἐσεβάσθη, διὰ νὰ μᾶς δείξῃ, ὅτι κανένας, μὲ καμμίαν ἀπολύτως πρόφασιν ἢ δικαιολογίαν, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὀτρύνῃ ἐαυτὸν του, νὰ τοποθετῇ τὴν ἰδικὴν του θέλησιν, παραπάνω ἀπὸ τὸν Νόμον.

Τὸ «Νόμος πειθῶν» τῶν ἀρχαίων, χάριν τοῦ ὁποῦ ἐδέχθη τὸν ἄδικον θάνατον ὁ σωφρότατος τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς Ἀθήνας, παίρνει θεϊκὴν ὄψιν ὅσταν ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Θεανθρώπου εἰς τὸν κόσμον, ποὺ τὴν ἔδειξε σεβασμὸν καὶ τὴν ἔδιδαν εὐπειθειαν εἰς τὸν Νόμον.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

Κυριακὴ: 9 Ὀκτωβρίου 1955

Δοὐκ ἂν, 7,11-16: Μ' ἓνα λόγον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ μοναχικὸν πάλαι ποτὶ τῆς δυστυχισμένης χήρας ἐγένεον εἰς τὴν ζωὴν! Καὶ τὸ δάκρυα καὶ τοὺς θρήνους διεδέχθη ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἐκθαλασμός. Πόσον δυνατὸς εἶναι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου! Δίδει τὴν ζωὴν ἐκεῖ, ὅταν μέχρι τινὸς βραβίλευεν ὁ θάνατος! Δίδει τὴν χαρὰν ἐκεῖ,

ὅπου βραβίλευεν ἡ ταραχὴ! Δίδει τὴν χαρὰν ἐκεῖ, ὅπου βραβίλευεν ἡ ὀλκή. Μὴ παραμελήσῃς ποτέ σου, ἀδελφε, τὴν ἀκρόασιν καὶ τὴν μελέτην τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Δευτέρα: 10 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἄγιοι Εὐλάμπιος, καὶ Ἑλλάμπια ἔζησαν ἐν Νικομηδίᾳ ἐπὶ αυτοκράτορος Μαξιμιανού. Ὁ ἅγ. Εὐλάμπιος καθ' ὃν χρόνον ἐμαρτύρει καὶ βρασανίζετο ἐπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἀδελφῆς του Ἑλλάμπιας, ἧς τὸν παρεκάλεσε νὰ δεθῇ ὑπὲρ αὐτῆς. Ἀμφότεροι μετὰ ταῦτα ἔλαβον τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου.

Τρίτη: 11 Ὀκτωβρίου 1955

Ὁ Ἄποστολος Φίλιππος, εἰς τὴν ἐπὶ Διακόνων τῆς πρώτης ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, κατήχησεν τὸν Αἰθίοπα αἰλιὸν τῆς βασιλείας Αἰθιοπίας. Ἐσέφησε τὸ Ἐδαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπέθανεν εἰς Τράλλην τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Τετάρτη: 12 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἄγιοι Πρόβος, Τάραχος καὶ Ἀνδρόνικος ἐμαρτύρησαν διὰ τὴν χριστιανικὴν τὸν πίστιν ἐπὶ ἐπαύσει Διοκλητιανοῦ. Ὁ Τάραχος ἀπέθανε λιθοβοληθεὶς, καὶ μετὰ ταῦτα σταυρωθεὶς, ὁ Πρόβος ἐσονβλήθη, καὶ ὁ Ἀνδρόνικος ἐσταυρώθη, τὸ δὲ σῶμά του κατεταμαχίσθη.

Πέμπτη: 13 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἄγιοι, Κάρπος ἐπίσκοπος Θυατείρων, καὶ Πάπυλος ὁ διάκονός του ἐμαρτύρησαν ἐπὶ αυτοκράτορος Λεκιου. Προσεβήθησαν ἐπὶ ἄσματος καὶ εἰς τὰς Σφόδες ὑπεβλήθησαν εἰς πλείστα ἄλλα μαρτύρια, τέλος δὲ ἀπεκεφαλίσθησαν. Συγχρόνως μὲ τοὺς δύο αὐτοὺς ἱερομάρτυρας ἐμαρτύρησαν καὶ ὁ ὑπηρέτης Ἀγαθόδοτος καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Παπίλου Ἀγαθονίκη.

Παρασκευή: 14 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἄγιοι Ναζαρέιος, Γερβάσιος, Προτάσιος καὶ Κέλσιος ἐμαρτύρησαν εἰς Ρώμην. Ἐδαγγελοῦντες τὸν Χριστὸν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἰταλίας ἀπεκεφαλίσθησαν ἐπὶ Νέρονος.

Σάββατον: 15 Ὀκτωβρίου 1954

Ὁ ἅγιος Λουκιανὸς ἔδρασε ὡς πρεσβύτερος ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἀποσιπῶς πλείστου ἐκ τῶν ἐθνικῶν εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν. Καταδικασθεὶς εἰς τὸν διὰ πείνης θάνατον ἐπὶ ἡγεμονίᾳ Μαξιμιανού, ἀπέθανεν ὑπομεινας μέχρι τέλους τὰ πάντα διὰ τὸν Χριστόν.